

»Ali samo za zdravje?« — »No, za to, da bi bil zdrav in priden«. »Kaj pa, če bi se mašnik zmotil, pa bi na koncu namesto »Ite missa est« (maša je minila) rekel: »Requiescant in pace!« (naj počivajo v miru!).

Nekaj dni potem se je napolnil II. razred državne gimnazije. Vsi učenci so bili navzoči, le Henrika je manjkalo. Mati ga je opravičila, da je bolan. A še isti dan je je pretreslo vse učence nenadno žalno poročilo, da je Henrik že v večnosti. 11 let mu je bilo.

O, kako bogati so otroci, ki Jezusa ljubijo! Kako srečni so vsi, ki jih Jezus sprejme na svoje srce!

—ž.

400 letnica vzgojnega reda.

Letos praznujemo 400-letnico, odkar je bil ustanovljen uršulinski red in z njim številni zavodi za vzgojo dekliške mladine. Uršulinske šole so tudi pri nas dosegle odličen sloves; zato je prav in potrebno, da malo bolj seznanimo našo šolsko mladino z ustanoviteljico uršulinskega reda: s sveto Angelo.

Luč sveta je zagledala kot hčerka zgledne družine v Desenzanu, malem mestu sončne Italije l. 1474. Angela so jo nazvali, kot bi slutili že vnaprej njeno angelsko življenje. Že svoja detinska leta je tako lepo preživela, da jo lahko postavimo za zgled zlasti našim deklicam.

V zgodnji mladosti ji je bila molitev najljubše opravilo. Ko se je zatopila v pogovor z Bogom, je bila kakor angel. Ob čitanju življenja svetnikov so žarele njene nedolžne oči od veselja in navdušenja. Iskrena setrinska ljubezen jo je družila z njenimi tremi brati, a posebna vez jo je spajala z edino sestro. Ta je bila zaupnica in zvesta tovarišica njenega bogoljubnega življenja.

Angela je vidno napredovala v čednosti, pa tudi njena vnianjost je vzbujala čedalje večjo pozornost. Občudovali so zlasti njene lepe, bogate lase. Nekega dne ji je dejala ena izmed tovarišic, da si bo s svojimi svetlimi kodri pridobila marsikaterega občudovalca. Angela se je zgrozila in sklenila, da odstrani ta mik. Skuhala je pepel in saje ter pomočila v to me-

šanico svoje lase. Zlati lesk se je sicer vrnil, a ta junaški čin mlade Angele jasno priča, kako zelo ji je mrzela svetna ničemurnost in s kako nežno pozornostjo je čuvala lilijsko čistost svojega deklinškega srca.

Preden je pristopila prvič k angelski mizi, ji je Jezus poslal težko preizkušnjo. Strah, da ni vredna tolike milosti, jo je mučil. Ko pa se je sklenila njena duša s Prijateljem malih, ji je prekipevalo srce od nebeške sreče.

Ko je dopolnila 15. leto, se je namah strla vsa družinska sreča. Najprej je izgubila blagega očeta, kateremu je čez nekaj mesecv sledila skrbna mati v prezgodnji grob. Za sirote se je zavzel materin brat Biancosi. Vzel je k sebi obe deklici; bratje pa so gospodarili na domu.

V srcu male Angele se je vedno živahneje vzbujala želja po samotarskem življenju. Sklenila je oditi v samoto. Za svoj načrt je pridobila tudi sestro in nekega dne sta skrivaj zapustili stričev dom. V bližini mesta Salò sta odkrili primerno duplino in se v nji nastanili. Pri tem pa nista prav nič pomislili, koliko skrbi sta povzročili s svojim begom dobremu stricu. Ko ju je ta pogrešil, je preiskal vse ceste in cerkve v mestu in v okolici. Slednjič ju je izsledil v votlini pri molitvi. Vrnili sta se z njim brez ugovora. Doma jima je odkazal majhno sobo, kjer sta mogli nemoteno opravljati svoje molitve in spokorne vaje. Pa tudi te tihe sreče se Angela ni dolgo veselila. Ljubi Bog ji je nenadno vzel ljubo sestrico. Angela je, dasi popolnoma vdana v voljo božjo, neutolažljivo objokovala njeno smrt.

V 22. letu je izgubila še dobrega strica. Po njegovi smrti se je vrnila v rodno mesto Desenzano. Tu je našla zvesto tovarišico. Skupno sta opravljali bogoslužne vaje kot nekdaš s sestro. Toda že čez malo časa ji je umrla tudi prijateljica. Dobri Bog je odtrgal njeno srce od vsega zemskega, da bi mogla biti tem popolnejše orodje za Njegove svete načrte.

Po božjem naključju se je preselila v Brešijo. Skrita in nepoznana je hotela ostati. A glas o njenem čednostnem življenju je privabil premnoge, ki so

iskali pri nji miru in nasvetov. Najlepše zmage je žela ob poravnavi sporov. Ko sta se nekoč spoprijela v ljutem besednem boju dva nasprotnika, in ni milo prigovarjanje nič hasnilo, je vzela Angela sv. razpelo in ga pokazala obema. Prestrašila sta se in si odpustila.

Še eno željo je gojila Angela v svojem srcu. Veliko hrepenenje jo je gnalo v Sveto deželo. V spremstvu svojega nečaka in nekega trgovca se je podala na božjo pot. Med potom pa je oslepela. Vdano je sprejela trdo preizkušnjo. Po mnogih drugih neprilikah je dospela na svete kraje. Najraje bi bila ostala tu za vedno. A Gospodov notranji glas: »Ustanovi v Brešiji družbo«, je živo odmeval v njeni duši. Na povratku je zadobila vid po vroči molitvi ob vznožju čudodelnega razpela.

Misel, da še ni izpolnila Gospodovega ukaza, ji ni dala miru. Pokorna božjemu povelju je ustanovila 25. novembra 1535 družbo, ki jo je izročila varstvu in zaščiti velike mučenice sv. Uršule. Mladenke, ki so vstopile v novi red, so zbirale krog sebe otroke in jih poučevale v resnicah sv. vere, oskrbovale so siromake in stregle bolnikom. Le še 5 let je bivala med njimi Angela kot skrbna in ljubeča mati. Dne 27. januarja 1540 l. ob treh popoldne je njena lepa duša pohitela v objem nebeškega Ženina.

Ne le tovarišice, temveč vsa Brešija je žalovala ob izgubi tako plemenite matere in dobrotnice.

Pogrebne svečanosti so morali preložiti za 30 dni, ker so se potegovala za sveto truplo kar tri cerkve. Za časa razprav je ležala sveta ustanoviteljica v cerkvi sv. Afre. Obličje je ohranilo ljubeznive poteze. Nobe-nega znamenja razkrajanja ni bilo opaziti. Njena oblačila so širila prijeten vonj. Po določbi svetniške razprave so položili svetnico v spodnjo cerkev sv. Afre k večnemu počitku. Pozneje so jo prenesli v zgornjo cerkev, kjer počiva še sedaj nestrohnela, v njej posvečeni kapelici. Svetništvo ji je prisodil papež Pij VII. dne 24. maja 1807.

